

Yi Sun-sin

De hitte lag als een golvende deken over de stad, het asfalt was zacht maar weigerde zijn vorm op te geven, en de mensen die er uit gewoonte op reden of liepen vertrokken geen spier. Uit de koffiehuisen was het loeiende geluid van airconditioning te horen, die op volle toeren draaiden, en het gerinkel van kopjes overstemden. Het was in Seoul nog nooit zo warm geweest in juli, maar het was niet vanwege de onwaarschijnlijke hitte dat de mensen zich rond het Gwangwhamunplein hadden geschaard. Het standbeeld van Generaal Yi Sun-sin was verdwenen. De zwaailichten van talloze politiewagens, de rood-wit gestreepte afzettingen en de hermetische ontruiming van het plein door norske helmdragers kon de verbijstering van de autoriteiten niet verbergen. Yi Sun-sin had daar gestaan sinds 1968. Miljoenen forensen waren onder zijn toezicht oog naar hun werk gereden, het werk waar ze verantwoordelijk waren geweest voor het eerste grommen van deze Aziatische Tijger, als managers van staal- en elektronicabedrijven of als bankiers.

De lege sokkel werd eindeloos gefotografeerd, en deze foto's begonnen vrijwel onmiddellijk op sociale netwerken te verschijnen waar de Afwezige Generaal het klikbaarste fenomeen van de dag was. De mensenmassa begon zich ondertussen af te wenden van de plek waar Yi Sun-sin zich niet meer bevond, om zich te verstrikken in chatgesprekken over zijn plotselinge verdwijning.

Choe Jeonsul had na een ongewoonlijk lange werkdag, die hem spierpijn in zijn schouders had bezorgd, besloten om zich te ontspannen in een shimshilbang (sauna). Hij ontkleedde zich zoals gewoonlijk in de herenkleedkamer en begaf zich naar de badruimte, waar enkele gespierde jongens hem vriendelijk toeknikten. Jeonsul knikte terug, hoewel hij zich nooit op z'n gemak voelde met de aandacht die hem ten deel viel sinds hij een succesvolle pro-gamer was. Hij stak eerst zijn tenen in het bassin van 43 graden, en liet zich vervolgens langzaam helemaal in het hete water glijden. Boven de weldadige poel van bubbels hing een dichte mist, en Jeonsul' bril raakte beslagen. Toen hij deze een moment van zijn neus nam ontwaardde hij de gespierde gestalte van een man tegenover hem. Jeonsul glimlachte en zette zijn bril weer op. De man tegenover hem had zich in het water uitgestrekt en knikte hem vriendelijk toe. De pro-gamer zag een lidteken op zijn schouder, en de stoom kon niet verloochenen dat ook de rest van zijn lichaam flink gehavend was.

"Wie bent u?" liet Jeonsul zich ontvallen.

-"Generaal Yi Sun-sin, aangenaam" zei de man, met een kalme, donkere stem.

Choe Jeonsul geloofde dat onze maatschappij gekken meer moet respecteren, zij zijn tenslotte de enige bron van echte genieën. Deze man ontbrak het in ieder geval niet aan inbeeldingsvermogen, een onmiskenbaar teken dat hij gestoord of geniaal was. Laat ik hem uit respect serieus nemen, dacht Jeonsul, want dat is uiteindelijk wat ons als soort voortvarend maakt. Hij was iets dieper in het water gezonken en dagdroomde over onbegrepen genieën die onze vastgelopen ideeën weer vlot kunnen trekken.

Een tikje op zijn schouder wekte hem. Het was Yi, die uit het water was gekomen en hem glimlachend aankeek. De vermaarde generaal nam zijn pols stevig vast en begon een aantal punten tegelijk te masseren.

"Au."

"In je slaap bewoog je wild met je duimen en vingers. Is er soms een veldslag op komst, verwacht je een Japanse invasie? Wat maakt je zo zenuwachtig?"

Jeonsul had vaker gehoord dat hij in z'n slaap z'n vingers bewoog, meestal speelde hij dan

gamescenario's opnieuw door die hij net niet had gewonnen of waar de verliezen van zijn team te groot waren geweest.

"Nee, dank u, het gaat vanzelf over. Heb ik vaker last van na een drukke week. Strategie vergt veel concentratie en energie - maar dat zult u wel weten als beroemde historische zeeheld" voegde Jeonsul eraan toe, terwijl hij probeerde de spot in zijn stem te onderdrukken.

"Strategie" bromde de generaal, "waar uw polsen van gaan trillen? Wat voor speciale manoeuvres voert u uit op het slagveld?"

De pro-gamer aarzelde. Hoe kon hij het spel overtuigend mee blijven spelen? Hij herinnerde zich de begintijd van zijn gamercarrière, toen hij nog veel tijd voor gekkigheid had, en ze soms voor de grap historische veldslagen naspeelden waarbij ze ook wel eens verkleed achter het scherm zaten. Hij herinnerde zich de slag bij Salsu in 612 waar hij als generaal Eulji Mundeok de vernietigende charges inzette nadat hij het Chinese leger van keizer Yang had verrast door een dam open te zetten terwijl ze de rivier overstaken. De uitdaging was altijd wie het langst zijn gezicht in de plooi kon houden, hun moderne versie van het traditionele "zijn gezicht bewaren". Jeonsul was er altijd goed in geweest, en had menig collega in lachen zien uitbarsten nadat hij urenlang met volle overtuiging een Choseon-held had nagedaan. Hij vroeg dan eerst met zijn historische stem en zonder een spier te vertrekken, wat er te lachen viel ten aanzien van de vele gesneuvelden, waarop zijn opponent dan over de grond rolde van het lachen, en het codewoord uitspraak. Eenmaal zeker van zijn overwinning had Jeonsul het dan ook uitgeschaterd, en werden er een paar flessen soju genuttigd.

De zonderling scheen geduldig op antwoord te wachten. Jeonsul voelde dat hij eindelijk een waardig tegenstander had gevonden. Het probleem was alleen: hoe kon hij hem vragen om een strategisch computerspel te spelen zonder uit zijn rol te vallen? Jeonsul excuseerde zich een moment, waarbij hij erop lette dat hij het zeventiende eeuwse woord voor toilet (Mokkan) gebruikte.

In de wasruimte staarde een groepje naakte mannen naar de tv, die normaal gesproken pro-gamer tournooien uitzond met enthousiaste commentaarstemmen om de aandacht te trekken van verveelde workaholics of studenten die na hun saunagang een paar eitjes pelden en met een schuin oog naar het scherm keken. Dit was iets anders. Jeonsul zag luchtopnames van een enorme mensenmassa, genomen vanuit een helicopter. Het volume was door de saunamedewerker, die eveneens als versteend de gebeurtenissen op het scherm gadesloeg, zo ver opengedraaid, dat de commentaarstem door merg en been ging.

"Het beroemde standbeeld van generaal Yi Sun-sin in het centrum van onze stad is verdwenen." De stem had iets melodramatisch, bijna iets zangerigs. De boodschap werd in trance herhaald, afgewisseld met gewichtige feiten zoals "we weten niet wanneer hij is verdwenen" of "we hebben geen idee wie hierachter zit". Er werd een man geïnterviewd die dacht dat de Noord-Koreanen het standbeeld hadden gestolen om het in Pyongyang in de gewelven onder een monument voor de Kim Il Sung te plaatsen, en een andere man die beledigd was door de gedachte dat de Noord-Koreanen het standbeeld ongemerkt konden verwijderen. De mensenmassa was opmerkelijk rustig, en absorbeerde politiewagens of ambulances met een vanuit de lucht gezien elerante golfbeweging. Er was geen hysterie, maar nieuwsgierigheid en solidariteit. Toen Jeonsuk de beelden zag, waren de eerste mensen al huiswaarts gekeerd, en leek voor de meeste mensen hun lege kop capucchino weer belangrijker dan de lege sokkel.

Choe Jeonsul bedekte met een hand zijn opgevallene mond en keerde zo snel hij kon naar het stoombad terug. Yi Sun Shin zat er nog, hij had zijn ogen gesloten en neuriede een vreemde melodie. De gamer voelde zijn hart in zijn borst bonken. Hoe kon hij de generaal aanspreken

zonder hem te verontrusten, en hem een beknopt overzicht geven van de de politieke verhoudingen in het begin van de eenentwintigste eeuw, waarin generaals meer tijd op de golfbaan doorbrachten dan op het slagveld?

"Mijn verontschuldigen, edelachtbare" begon hij hikkend. De generaal had hem niet gehoord omdat hij nog steeds aan het neuriën was.

Jeonsul durfde Yi Sun-sin niet op z'n schouder te tikken, dus hij besloot af te wachten tot hij zou worden opgemerkt. Hij liet zich weer in stoombad zakken waarbij hij ervoor zorgde dat zijn hoofd zich lager dan dat van de generaal bevond, waarvoor hij zijn benen op een rare manier op moest vouwen omdat hij veel langer was dan de generaal. Hij lag tien minuten in die ongemakkelijke houding, toen de generaal plotseling zijn ogen opende en zijn vreemde metgezel breed lachend aankeek.

"De strategie met de trillende polsen" zei hij. "Zijn we in een oorlog verwickeld?"

"Nee, praktisch niet" antwoordde Jeonsul blozend.

"Goed", antwoordde Yi, "Dan kunnen we morgen naar Baekdusan reizen."

"Dat... kan niet" zei Jeonsul, die zich bedacht dat Korea in de zeventiende eeuw één land was.

"Waarom niet?" bromde de generaal.

Welk zeventiende eeuwse verschijnsel zou Yi Sun-sin ervan hebben weerhouden om naar de mythische berg in zijn eigen land te reizen. Hij dacht een moment na en kwam al snel tot de conclusie dat het alleen iets bovennatuurlijks kon zijn. Welk bijgeloof zou Yi Sun-sin kunnen hebben?

"Er is een boze geest die het schiereiland in twee stukken heeft gesneden" zei Jeonsul voorzichtig. hij hoorde zichzelf praten, en besefte dat hij er iets aan moest toevoegen. Hij liet zich inspireren door een populaire game.

"Er zijn vuurspuwende draken die de grens bewaken." stotterde Jeonsul. "Over de gehele 38e breedtegraad, ik bedoel, over de hele lengte van het schiereiland. Het is onmogelijk om deze draken te verslaan, hun schubben harder dan staal en ondoordringbaar, ze zijn sneller dan de snelste paarden, en het vuur dat ze spuwen is zo heet dat het de pijlpunten doet smelten..."

"We nemen natuurlijk de boot."

Jeonsul sloeg met de palm van z'n hand op z'n voorhoofd. Dit was Yi Sun-sin, de grootste zeeheld uit de Koreaanse geschiedenis!

"Er is ook een, uh, enorme vloot die de kusten bewaakt. Honderddrieëndertig drakenschepen. We hebben geen schijn van kans..."

"Stop. We gaan het noorden terugoveren. Hoeveel schepen heb ik tot m'n beschikking?"

Yi Sun-sin gaf niet op, maar Jeonsul wilde hem niet proberen uit te leggen wat een nucleaire dictatuur is, en waarom een reis naar het Noorden voor iedereen, hoe dapper ook, een gewisse dood betekende. Hoe kon hij hem ervan overtuigen, dat het zelfs voor de meest geniale zeeheld het verstandigste was om gewoon thuis te blijven? Hij mompelde, "Er is een uitvinding die alles heeft veranderd. We kunnen veldslagen in een magisch glas zien, nog voordat ze daadwerkelijk plaatsvinden, en dus ook hoe ze aflopen. Op die manier voorkomen we de veldslagen die we zouden gaan verliezen."

De generaal werd bleek, kneep zijn ogen samen, en wees met zijn wijsvinger naar Jeonsul.

"Hoe kan het zover zijn gekomen met dit volk? Is heldenmoed dan niets meer waard?"

"Denk aan alle slachtoffers die we op die manier voorkomen, aan hun families" riep Jeonsul, die even vergeten was tegen wie hij sprak. "Is het niet onze plicht, deze uitvinding te gebruiken? Is het niet - de ultieme heldendaad, als we de heldenmoed zelf opofferen?"

Yi Sun-sin sloeg met zijn vuist in het hete water.

"Laat me dat vervloekte glas zien!" riep hij.

Jeonsul kende een PC-bang (gamercentrum) in de buurt van de sauna, maar hij wilde niet herkend worden omdat hij alle aandacht en de vragen over de generaal wilde voorkomen. Hij voelde een merkwaardige drang, om Yi Sun-sin te beschermen tegen de legioenen Yi Sun-sin-onderzoekers die hem eindeloos zouden ondervragen als ze hem in handen zouden krijgen, en hem het liefst in een museum zouden huisvesten. Hij gaf de generaal te verstaan dat hij iets moest voorbereiden, verliet het badcomplex en kocht snel een paar eenvoudige kleren en een bivakmuts voor de zeeheld en een aanplaksnor voor zichzelf. Toen hij terugkwam was de generaal oefeningen aan het doen in de omkleedruimte. Jeonsul was bang dat hij zou worden herkend. Hoe zou de generaal ervan kunnen overtuigen dat het verstandiger was om niet herkend te worden? De gamer improviseerde iets over verraad en intrige onder het huidige regime, maar het stond hem tegen, zo tegen de historische held te moeten liegen. Gelukkig toonde deze begrip en hulde zich zonder wedervragen in het trainingspak dat Jeonsul voor hem had gekocht.

De PC-bang was niet druk, en Jeonsul vond snel een vrije computer in een donkere hoek. Yi Sun-sin zag het moderne hangul op de toetsen en knikte instemmend. Jeonsul had een spel opgestart en presenteerde dit aan de zeeheld als een veldslag tegen de drakenschepen die hij had verzonnen. Het was niet moeilijk voor hem als pro-gamer om Yi om de tuin te leiden. De generaal leek te geloven dat het spel iets met de toekomst te maken had en keek geïnteresseerd naar het scherm, terwijl Jeonsul een aantal schildpadschepen liet zinken als gevolg van zware beschadigingen door kanonskogels uit de vijandige schepen. Hij deed zijn best om een realistische zeeslag te simuleren, en stuurde al "onze" schepen naar de zeebodem. Het gaf hem een rotgevoel.

Yi Sun-sin wees op een van de schepen en gaf met zijn handen een ingewikkelde manoeuvre aan, die Jeonsul natuurlijk moest opvolgen.

"Vuur" zei de generaal, en Jeonsul vuurde alle kanonnen tegelijk af, hopen dat hij de moeilijkheidsgraad zo had ingesteld, dat ze geen schijn van kans maakten. De tactiek van de generaal werkte echter perfect, en de vijandige schepen werden een voor een tot zinken gebracht. De gamer krabte aan zijn hoofd. Hij was bang dat de generaal daadwerkelijk zou gaan winnen, en er vervolgens op zou aandringen, dat ze met een vloot naar Noord-Korea zouden varen. Hij voelde zich nog slechter toen hij ongemerkt via een andere PC de kleine vloot, die nu duidelijk aan de winnende hand was, met een salvo van brandende pijlen uit de lucht tot zinken bracht.

- "Bovennatuurlijke machten" zei hij zo overtuigend mogelijk. "We kunnen er niets tegen beginnen en we hebben deze dodelijke zeeslag voorkomen. Laat ons nu gaan eten."

De generaal schudde zijn hoofd.

"Ook het bovennatuurlijke heeft een strategie. Die moeten we betuderen om een adequaat antwoord erop te vinden."

Jeonsul zuchtte en beet op zijn tong.

- "Het magische glas gaat sluiten" zei hij, glimlachend omdat Yi niet kon vermoeden dat dit soort plekken 24 uur per dag was geopend.

Hij bracht de generaal naar een klein restaurant, waar hij Bibimbab bestelde. Yi Sun-sin opperde het vermoeden, dat de vijandige vloot misschien niet wist dat hij, de meest gevreesde generaal, zich aan boord bevond, omdat hij achter het magische glas zat en niet op zijn schip. Hij vertelde een verhaal, dat volgens hem een paar dagen geleden had plaatsgevonden. Hij was tijdens een zeeslag dodelijk gewond was geraakt, maar tegen zijn manschappen had gezegd dat ze zijn dood niet bekend moesten maken. In zijn plaats moest zijn neef in zijn kleren tot aan de overwinning zijn plaats innemen om de vijand een ongebroken indruk te geven. Tegen het vragende gezicht waarmee hij zijn verhaal afsloot, zei Jeonsul, die zich aan zijn geschiedenisles kon herinneren:

"Ja, u heeft gewonnen."

-"Precies. Het magische glas laat niet de waarheid zien, maar slechts hoe zeeslagen zouden aflopen als we er niet echt zelf bij betrokken zouden zijn."

Jeonsul onderdrukte de neiging om met een slimmigheid te antwoorden. Er viel een stilte. De generaal leek het eten te smaken en de gamer bestelde een paar flessen soju in de hoop dat zijn tafelenoot daardoor zou kunnen worden afgeleid. Op dat moment ging zijn telefoon.

Het was zijn agent Kim Seugli, die hem liet weten wanneer het volgende toernooi zou plaatsvinden. Seungli was ook een goede vriend en hij had de lege sokkel natuurlijk ook gezien, dus hij geloofde zijn vriend meteen. Hij gaf te verstaan dat ze moesten blijven waar ze waren en reed zo snel hij kon met zijn sportwagen naar het restaurant, waar hij bij het zien van Yi Sun-sin snel een hand voor zijn opengevallen mond hield, terwijl hij buigend achterwaarts trippelde. De generaal knikte hem lachend toe en wees hem een stoel aan. Jeonsul, die zijn rol had hervonden, begon zijn idee uiteen te zetten. Yi Sun-sin zou als speciale gast meespelen met het toernooi. De publiciteit zou ongekend zijn, en te bedenken wat mensen zouden betalen om te mogen spelen tegen de beroemdste zeeheld aller tijden...

Jeonsul klopte hem op z'n schouder, maar fluisterde hem toe dat hij de generaal niet wilde blootstellen aan zoveel aandacht. Yi Sun-sin fronste zijn wenkbrauwen.

"De vijand maakt ook gebruik van magisch glas" improviseerde Jeonsul. "Ze zullen ons zien aankomen, en vast geloven in de afloop van de zeeslag die hun magisch glas heeft voorspeld. Daardoor kunnen we ze niet intimideren, hoe groot uw reputatie als zegevierend aanvoerder ook is."

Hij dacht een moment na, en praatte verder. "Oorlog wordt daarom eigenlijk niet meer gevoerd. Onze schepen blijven aangemeerd in de haven, en de manschappen studeren allemaal hoe ze het magische glas moeten gebruiken. De spanning loopt soms hoog op, maar er zijn opvallend weinig doden te betreuren."

De legendarische generaal knikte langzaam. Hij zag geen andere keus dan te geloven wat Jeonsul hem vertelde over de hekserij van het magische glas. De vijand was onzichtbaar en na de ervaring met het glas wilde hij weten wie de vijand was.

"Wie is de vijand?" vroeg Yi Sun-sin.

Een man met glanzend lang haar aan het tafeltje naast hen had al een tijdje naar hun conversatie geluisterd, draaide zich ongeveer op dat moment resoluut om.

"Wie is de vijand?" herhaalde hij. "De wolven! De verborgen krachten die ons onze menselijke waardigheid doen vergeten."

Hij verhief zijn stem en balde zijn vuisten. Zijn nagels waren lang en bruin.

"De duistere machten die een half volk kunnen verzieken. De onzichtbare machten die de massa's in hun greep houden. Dat is de vijand, begrijp je me?"

Jeonsul en Seungli staarden naar de tafel, in afwachting van het einde van de preek.

"Het is geen gevecht tussen ideologieën. Het is een gevecht tegen ideologie" zei de langharige man.

"Ideologie is het gif dat steeds weer binnendringt in onze menselijkheid en het verziekt. Hugh."

Hij sloeg met zijn hand op zijn borst en zette zijn maaltijd voort.

Yi leek overtuigd te zijn. Het magische glas was de enige manier waarop zeeslagen worden uitgevochten.

"Kan ik in het magische glas naar Baekdusan reizen?" vroeg hij.

Jeonsul beaamde dat snel. "Als u de kwade machten overwint" voegde hij eraan toe. De generaal

nam een slok soju en nam zijn beslissing.

"Breng me weer naar het magische glas. Als de strijd zich daar moet afspelen. Het zij zo."

Seungli schoof hem een papier onder zijn neus, dat hij geacht werd te ondertekenen.

"Een formaliteit", zei Seungli, die met bonkend hart het papier opvouwde. De beroemdste zeeheld uit de geschiedenis werkte nu officieel voor hem. De vragen of hij dit droomde, of het in strijd was met natuurwetten en dat soort dingen meer kwamen hem kleinzielig voor. Dit was het hoogtepunt van zijn leven.

De drie reden met de sportwagen door de hete straten naar de studio, waar hij de generaal liet plaatsnemen voor een van de grootste beeldschermen die ze hadden, voorzien van een glas bronwater. Hij belde een paar medewerkers, die een level zouden ontwikkelen waarin spelers het online tegen Yi Sun-sin konden opnemen, of aan zijn zijde konden strijden. Jeonsul was zenuwachtig en probeerde zijn collega's er voortdurend aan te herinneren dat de privacy van de generaal gerespecteerd moest worden. Halfslachtig knikten ze hem toe, maar ze waren zichtbaar geïrriteerd. Seungli had onophoudelijk getelefoneerd, en kwam nu op Jeonsul af om hem een fles bier in de hand te drukken.

De media was op de hoogte gesteld, maar Seungli had ervoor gezorgd dat ze zich niet vertoonden. Yi Sun-sin moest het gevoel hebben, in een hoofdkwartier van de krijgsmacht te zitten en via het magische glas zijn tegenstanders in de pan te hakken. Jeonsul keek hoofdschuddend toe hoe de generaal een controller in zijn handen nam en begon, manoeuvres uit te voeren. Ze hadden de netwerkserver opgestart en er meldden zich veel gamers aan, die nieuwsgierig waren naar de gamer met de nickname "De echte Yi Sun-sin". De generaal zat geconcentreerd op zijn stoel, en voerde in hoog tempo gecompliceerde tactieken uit. De programmeurs stonden met open monden te kijken. Ze wisten niet dat zoiets mogelijk was. Honderden gamers bestuurden de vloot waartegen Yi Sun-sin het opnam. Hij bracht ze allemaal tot zinken. Een programmeur dook weg achter zijn monitor en begon duizenden regels programmacode door te spitten alsof daar het antwoord op het raadsel te vinden was. Seungli had zich teruggetrokken in zijn kantoortje, waar hij staarde naar een ander scherm. Daarop was te zien hoe het aantal mensen dat zich aanmeldde voor de game met gigantische sprongen in de hoogte schoot. Dit had hij zich in zijn wildste dromen niet voorgesteld. Hij moest het bedrijf van een vriend bellen, om hem met meer servercapaciteit te ondersteunen, want de systemen waren overbelast. Yi Sun-sin zat bewegingsloos en zijn concentratie leek geen moment te zijn verslapt.

"We hebben gewonnen." zei Yi Sun-sin toen alles afgelopen was. "Morgen vertrekken we met de echte schepen."

"Nee", zei Seungli beslist. "Dat is niet mogelijk."

"-Waarom niet?" onderbrak hem de generaal, die vermoedde dat er iets voor hem werd verzwegen, door het muffe vertrek.

"De server wordt iedere nacht gereset."

De generaal keek hem verbaasd aan. "Wat betekent dat?"

"-Dat we morgen weer opnieuw beginnen."

"Onze overwinning van vandaag was dus niet echt?"

"-Oorlog is de vader van alle dingen" zei Seungli, "Proost."

Hij had een blikje bier had opengetrokken en volgde met zijn ogen de schermbeveiliging. Yi had zo spectaculair gespeeld dat er zich zoveel betalende gamers hadden ingelogd als nooit tevoren, en Seungli rekende zich rijk. De vader van alle dingen, dacht hij, en hij nam een slok.

Yi Sun-sin was na het voor hem ontgoochelende einde van de avond verdwenen in de nacht. Jeonsul had nog geprobeerd de generaal te volgen, maar was hem vanwege zijn vermoeidheid kwijtgeraakt.

De volgende ochtend hoopten de gamer en zijn manager, die bij dit soort gelegenheden gewoon op hun werkplek overnachten, dat de generaal zou terugkeren. Ze hadden een paar bekers sterke koffie besteld en de televisie aangezet voor de nieuwsberichten. Er had zich weer een mensenmassa verzameld op het Gwanghwamun-plein. Joelende mensen maakten foto's van het standbeeld van generaal Yi Sun-sin, dat weer op zijn plaats stond alsof het nooit was weggeweest.